

فخرالدینی با سیمرغ به صحنه می رود

در چند دهه اخیر بایدیده کنسرت خوانندگان لس آنجلسی در کشورهای همسایه ایران مواجهیم که در سال های اخیر روح بیشتری یافته است. مخاطبان قشر مرغه تا متوسط داخل کشور اصلی ترین مشتریان این رویدادها هستند؛ مخاطبانی که به قولی بین بد و بدتر دست به انتخاب زده اند و در گزینش بین موسیقی یاپ بی کیفیت و گاهی مبتذل داخلی و یاپ ضدفرهنگی لس آنجلسی، گزینه دوم را انتخاب کرده اند و با سفر به یکی از کشورهای همسایه، با یک تیر دو نشان زده اند؛ هم کنسرت رفته اند هم با انواع تفریحات غربی و در تعارض با فرهنگ بومی ما از جمله استعمال مواد مخدر، مشروبات الکلی و روابط نامشروع و... در این تورها و کنسرت ها آشنا شده اند. در واقع پیامدی توچهی و غفلت مدیران فرهنگی و فعالان عرصه موسیقی به یکی از رویدادهای معمول در عرصه هنر یعنی برگزاری کنسرت باکیفیت و مبتنی بر ارزش های ملی و مذهبی به سادگی توانسته فرهنگ و هویت کشور را در شرایط متزلزلی قرار دهد. برپشت این است که با علم به چنین خطری آشکارا کنار گوش دولت و ملت ایران به حیانت ادامه می دهد، سیاستگذاران و مجریان کارویژه های فرهنگی داخل کشور، تاکنون چه کرده اند؟ باید گفت تقریبا هیچ! در این سال ها نه تنها شاهد رشد کیفی و محتوایی موسیقی یاپ وطنی به عنوان پرمخاطب ترین موسیقی نبوده ایم بلکه فرصت سوزی های بیشمار از منظر دیپلماسی فرهنگی هم داشته ایم.

سوختن درنگ های اقتصاد هنر در غفلت مدیران

در شرایطی که این روزها کشورها هم مرز با ایران، به خوبی از امکانات و درنگ های اقتصاد هنر موسیقی بهره می برند، برخی مسئولان هنری با اظهار؛ نظرهای عجیبی، وضعیت را بیرنج تر هم کرده اند که عدم تسلط آنها به اهمیت استفاده از فرصت ها را نشان می دهد؛ مثلا در همین تابستانی که گذشت محمود سالاری، معاون امور هنری وزارت فرهنگ و ارشاد دولت در پاسخ به سوالی در خصوص صدور مجوز برای موسیقی رپ ضمن تذکب خبر صدور چنین مجوزی گفته بود خواننده های رپ اگر یاپ بخوانند مجوز می گیرند! همین یک جمله از معاون هنری یک وزارتخانه کافیتست تا به میزان دغدغه و آگاهی این مسئولان فرهنگی و هنری نسبت به بدیهی ترین مسائل حوزه موسیقی بی ببریم. فاهرا مدیران نه تنها نمی دانند جامعه تا چه میزان مطالبه گر انواع کنسرت ها و تنوع سبک های موسیقی است بلکه حتی به جزئیات این هنر هم اشراف ندارند! طبیعتا در این شرایط نباید از سوء استفاده خوانندگان خارج نشین. از مشتری های ایرانی علاقه مند به حضور در کنسرت های آنها در کشورهای همسایه تعجب کرد، چرا که وقتی ما میدان را خالی کرده ایم، فضا برای بازی جریان های مخالف و معارض با فرهنگ ایرانی- اسلامی بازمی شود.

بازی همسایه ها با پادمانه های احساسی

از دورانی که هنر وجوه تجاری پیدا کرد، متعلقات آن هم تغییر یافت. این حرکت تحولی در جهان موسیقی نیز به اشکال مختلفی نمود یافت و برگزاری کنسرت در ساحت سرگرمی و صنعتی تجاری شده مربوط به همین دوران است. تجاری شدن هنر وجوه مثبت و منفی به دنبال دارد و نهادهای فرهنگی می توانند به جای مدیریت سلبی به مدیریت ایجابی روی بیاورند و با سرمایه گذاری مناسب روی کنسرت های جذاب با محتوای سازنده، امکان استفاده همه اقشار جامعه از موسیقی سازنده و مفید را فراهم کنند؛ چرا که نیاز مخاطب به موسیقی به مثابه سرگرمی قابل انکار نیست مگر به واسطه موسیقی باکیفیت که متاسفانه امروزه در عرصه موسیقی یاپ داخلی این کیفیت نایاب است و همین خلا در هنر موسیقی مسبب گرایش مخاطب به موسیقی خاطره انگیز لس آنجلسی شده است. بهره گیری از پادمانه یا احساسات نوستالژیک یکی از شرکدهای صنایع سرگرمی شده و از آنجا که انسان ها همیشه از مواجهه با گذشته و خاطرات لذت می برند، برگزار کنندگان کنسرت های لس آنجلسی در کشورهای اطراف ایران، محور برنامه ها و تورهای موسیقی خود را روی خوانندگان

نشست رسانه ای کنسرت «منظومه سیمرغ (قاف)» با حضور فرهاد فخرالدینی، آهنگساز و رهبر ارکستر؛ آرش امینی، مدیر هنری و رهبر ارکستر و حبیب صبور، تهیه کننده روز گذشته ۱۴ آبان در تالار وحدت برگزار شد. پروژه «منظومه سیمرغ (قاف)» توسط فخرالدینی براساس «منطق الطیر عطار» در پنج موومان و برای ارکستر سمفونیک کامل، گروه کر و دو خواننده نوشته شده است. فخرالدینی، آهنگساز پیشکسوت درباره وزن اشعار

این منظومه و آهنگسازی پروژه، توضیح داد: اشعار این منظومه از تالیف شفيعی کدکنی از منطق الطیر عطار است و اشعار بر وزن «فاعلاتن فاعلاتن فاعلات» هستند. وی درباره خوانندگانی که برای این اثر انتخاب شده اند، گفت: این اثر یک پروژه ایرانی است و به خواننده ای نیاز داریم که به اصول خوانندگی بین المللی آشنا باشند. در داخل موومان ها مدالاسیون های مختلفی هست که نیازمند خواننده ای است که نت و نواختن ساز را بشناسد بر

کنسرت گذاری؛ ضرورتی فرهنگی

کشورهای همسایه با برگزاری کنسرت موسیقی خوانندگان لس آنجلسی، علاوه بر درآمدزایی

به دنبال استحاله فرهنگی کشور و ترویج سبک زندگی غربی هستند

و آهنگ های قدیمی و خاطره انگیز ایرانی گذاشته و با سوء استفاده از مخاطبان بهره برداری اقتصادی می کنند.

کنسرت گذاری؛ اشتغال زای فرهنگ ساز

زمانی که از کنسرت ها به عنوان یکی از سرگرمی های سودآور جهانی یاد می شود، در بنیاد چنین امکانی می توان عناصر دیگری را هم جز صرغه اقتصادی مشاهده کرد. بانیان عرصه این کالای هنری-تجاری می دانند موسیقی و محتوایی که عرضه می کنند و همچنین بستر ارائه آن و تفریحات ضمیمه اش بر سبک زندگی مخاطب اثرگذار است. بنابراین بعید نیست یای برخی جریان های صاحب سرمایه و در تعارض با فرهنگ

ایرانی-اسلامی به این رویدادها باز شود تا ضمن کسب بهره مالی، استحاله فرهنگی مورد نظر خود را برای نفوذ فرهنگی بین ایرانیان محقق کنند. اگر به پدیده کنسرت، تجاری نگاه کنیم، می توانیم با بومی سازی این کالای تجاری از آثار مخربی هم که بر سبک زندگی ایرانیان می گذارد جلوگیری کنیم. همچنین با توسعه حرفه های دخیل در برگزاری کنسرت صنف جدیدی به عنوان کنسرت گذاران داشته باشیم که اشتغال زایی کنند. در این حالت چون کنسرت به صنعت نزدیک شده، قانون پذیرتر است و امنیت شغلی خواننده و سایر دست اندرکاران برگزاری کنسرت ها از جمله طراحان لباس، صحنه، صدا، نور و... نیز فراهم می شود.

یاپ بی کیفیت؛ محصول سهل گیری مدیران

اگر بی کیفیتی موسیقی یاپ داخلی را عاملی برای جذب ایرانیان دوستدار موسیقی به کنسرت های لس آنجلسی در کشورهای همسایه بدانیم، مرور موسیقی یاپ در ایران به ویژه پس از انقلاب اسلامی و تحولاتی که در عرصه فرهنگ و هنر ایجاد شد و همچنین روندی که این سبک موسیقی پیموده و به سمت ابتزال رفته، وضعیت را روشن تر می کند. نیمه دهه ۷۰ وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی وقت در خصوص اعطای مجوز به آلبوم های یاپ مورد سؤال قرار گرفت که گفت: خواستیم مردم بین بد و بدتر حداقل بدرگوش دهند. چنین استدلالی برای جلوگیری از ترویج یاپ لس آنجلسی در کشور و سوق دادن ایرانیان به موسیقی یاپ داخلی دو موضوع مهم را نشان داد؛ نخست این که سهل گیری برای ارائه مجوز شرایط را برای انتشار آثار بدور از کیفیت در بازار موسیقی یاپ باز کرد و نکته دوم این که آثار یاپ ضعیف و سخیف طبیعتا در کنسرت های داخلی از لحاظ فرم و محتوا هم قابل دفاع نخواهند بود. در نتیجه تسهیل گری برای یاپ خوان های داخل کشور نه تنها به رقابت این سبک موسیقی داخلی با نمونه های غربی کمک نکرد بلکه رهاشدگی ناشی از سیاست گذاری از همه جوانب به موسیقی آسیب زد و کیفیت آن را پایین تر هم آورد و ما در رقابت با نوع لس آنجلسی موسیقی یاپ نه تنها بازی را نبردیم که تبدیل به آن نوع بدتری شدیم که وزیر می خواست مخاطبان با انتخاب گزینه بد به سمت آن گزینه بدتر نروند! زمانی که تمایز بین اعطای آزادی به موسیقی یاپ با رهاشدگی اشتباه گرفته شود، همچنین در وضعیتی که آموزش سرود و موسیقی در مدارس تعطیل شده است و... سرعت سقوط در ابتزال و نزول سلیقه مخاطب و تغییر ذائقه او هر روز عمیق تر و سریع تر می شود.

کنسرت گذاری متولی و اتاق فکر ندارد

این روزها صحبت از اقتصاد هنر و توجه به شکوفایی و رونق آن در محافل هنری و از

همین اساس مهدی محمدی و علی تفرشی خوانندگان این اثر هستند. وی درباره دوری چندساله خود از عرصه اجرای موسیقی، تصریح کرد: موافقی که احساس کردم نمی توانم مفید باشم کنار کشیدم، زیرا همیشه نیت من برای اهالی موسیقی خیر بوده است. فخرالدینی در پایان درباره ارزیابی خود از وضعیت موسیقی ایران، متذکر شد: در همه جای دنیا از موسیقی حمایت می شود، زیرا موسیقی نیازمند حمایت دولت هاست.

بی کیفیتی کنسرت ها در سایه فقدان سالن

عامل دیگری که می تواند سد راه ارتقای کمی و کیفی کنسرت های داخلی شده باشد، مسأله فقدان سالن کنسرت استاندارد و ویژه است. در سال های اخیر و با همت مدیران سینمایی سینماهای باکیفیتی برای نمایش فیلم ها اختصاص داده شده و در دهه های اخیر هم سالن هایی با استانداردهای روز ساخته شده، اما در همین مدت شاهد راه اندازی یا بهسازی فضاها برای برگزاری کنسرت نبوده ایم و اغلب کنسرت ها در سالن های چند منظوره، ورزشگاه ها و فضاهای باز اجرا می شود در حالی که استاندارد محل برگزاری کنسرت نیز کم از اهمیت کیفیت سالن نمایش فیلم ندارد و نمی تواند با توجه به یکی از صنایع سرگرمی، سایر موارد را در دست فراموشی سپرد. ضمن این که سالن مناسب در جذب مخاطب کنسرت و اجرای هرچه باشکوه تر این برنامه های هنری نقش تعیین کننده ای دارد.

کنسرت گروه های بین المللی در ایران؛ از رویا تا واقعیت

از آنجا که برگزاری کنسرت های بزرگ و دعوت از گروه های موسیقی بین المللی یک فرصت اقتصادی و گردشگری محسوب می شود، به نظر می رسد در این مورد نیز کم کاری و خلاهای پررنگی در سیاست گذاری و مدیریت فرهنگی و هنری کشور وجود دارد. استفاده از این فرصت اقتصادی که توسط کشورهای همسایه مایه خوبی شناسایی شده و یاد عوت از خوانندگان لس آنجلسی به سود ناشی از آن دست یافته اند، در داخل ایران هم قابل دستیابی است. تمام گروه های موسیقی غربی در تعارض با ارزش ها و فرهنگی بومی ما نیستند و پیش از این نیز تجربه های موفق و ناموفقی به واسطه دعوت از گروه های موسیقی بین المللی و کنسرت در کشور داشته ایم. به عنوان نمونه سال ۱۳۸۷ گمانه زنی ها درباره سفر «کریس دی برگ» خواننده ایرلندی در نهایت به سفر او به ایران انجامید و قرار بود کنسرتی نیز برگزار کند، اما این سفر نهایتا به ضیق کلیبی با گروه یاپ «آرین» ختم و ماجرا اینگونه تمام شد.
در بحبوحه جریان برنامه ساز دولت تدبیر و امید با انگیزه ایجاد ارتباط فرهنگی در لوای گشایش سیاسی ایران با غرب، طرح «دیپلماسی فرهنگی» را در دستور کار خود قرار داد. دولت مردان پیگیر این طرح شدند و امیدوار از بهتر شدن اوضاع سیاسی و به دنبال آن اقتصادی و فرهنگی و... بنابراین همه نهادها و وزارتخانه ها در مسیر این تعامل قرار گرفتند و وزارت ارشاد نیز با جدیت همین دیپلماسی فرهنگی را دنبال کرد. «یانی» هنرمند معروف یونانی که کنسرت آگروپولیس وی دو دهه پیش سر و صدای زیادی به پا کرده بود از اولین هنرمندانی بود که برای کنسرت در ایران ابراز تمایل کرد که این امر محقق شد و تلاش او برای برگزاری کنسرت در ایران بی نتیجه ماند اما «کتارو» هنرمند ژاپنی به ایران آمد و کنسرت اجرا کرد. پس از آن هم نام هنرمندان دیگری از سراسر جهان برای برگزاری کنسرت در ایران به گوش رسید. قرار بود گروه جیپسی کینگ که سال ها است از شهرت و محبوبیت جهانی اش فاصله گرفته برای کنسرت به ایران بیاید که آمد، ولی مشخص شد که تیم موسیقی که با این نام وارد ایران شدند، هیچ ربطی به اعضای گروه جیپسی کینگ ندارند و گروهی تقلبی بود! جالب این که مخاطب ایرانی آن قدر تشنه چنین کنسرت هایی است که حتی گروه تقلبی جیپسی هم در تهران مورد استقبال واقع شد! کنسرت کیتارو در ایران هم به سبیل تهیه کنندگانی که به دنبال دعوت از هنرمندان خارجی به ایران بودند راه را انداخت.

برش

+

کنسرت موسیقی؛ فرصتی برای روایت پیشرفت ها

ناظر به این که تبلیغات رسانه ای روی حس نوستالژیک مردم دست گذاشته اند، برگزاری کنسرت خوانندگان خارجی در ایران هم می تواند از همین احساس به نفع خودش استفاده کند. اما ظاهرا این موضوع هم با چالش ها و موانعی مواجه است. یکی از مهم ترین نکات این است که ارزش هنری برای برخی بانیان و تهیه کنندگان برگزاری کنسرت هنرمندان بین المللی در ایران ملاک نیست و نسبت به دیپلماسی فرهنگی و خط و مشی مورد تاکید نظام نیز آگاه نیستند. در واقع این افراد با برگزاری اندک کنسرت های هنرمندان خارجی در ایران صرافاه جدیدی برای درآمدزایی پیدا کرده اند و تبعات چنین فعالیت های فرهنگی کاذبی را درک نکرده اند. از سوی دیگر این افراد به درستی هدایت و مدیریت نمی شوند و به همین دلیل برگزاری کنسرت خوانندگان بین المللی در کشور از نظر کمی و کیفی رشد نداشته است. ما تاکنون نتوانسته ایم از آثار دیپلماتیک چنین فعالیت های هنری استفاده کنیم و با برگزاری کنسرت خوانندگان جهانی در اماکن تاریخی ایران یا سازه های بزرگ صنعتی همزمان هم کار فرهنگی کنیم و هم نمایشی از پیشرفت و اقتدار جمهوری اسلامی داشته باشیم، ضمن این که برخلاف کنسرت های یاپ در جهان که معمولا تفریحی همراه با رقص و خوش گذرانی های ناسازگار با فرهنگ ایرانی-اسلامی هستند، کنسرت های موسیقی کلاسیک و اصیل همیشه در کمال نظم و رعایت موازین اخلاقی و در فضایی محترمانه برگزار می شود و می توان با دعوت از چنین گروه های موسیقی به کشور، بدون حاشیه و با رعایت موازین شرعی، فرهنگ و تمدن ایران و اسلام و هنر اصیل و ارزش مدار را به جهانیان شناساند.

قاب مقاومت

سقوط قوانین حقوق بشری

رژیم صهیونیستی با جنایت های خود در غزه و لبنان نهنثا نقاب از چهره خائنانه صهیونیست ها در طول تاریخ برداشت؛ بلکه نقاب از صورت کشورهای داعیه دار حقوق بشر که در سازمان های بین المللی کرسی دارند هم برکشید. این روزها که اوج جنایت در غزه و لبنان توسط اسرائیل اعمال می شود این کشورها با سکوت خود و حتی با تسهیلات شان به یاری صهیونیست ها آمده اند. این طرح از نواف الملا بحرینی به خوبی نشان دهنده تمدن پوشالی حقوق بشری غربی را نشان می دهد.

رویداد

انتشار فراخوان نهمین فستیوال رقابتی پیانو

فراخوان نهمین دوره فستیوال رقابتی «پیانو کلارا» در پنج رده سنی منتشر شد و این رویداد در پنج رده سنی با حضور هیأت داوران دی ماه سال جاری برگزار خواهد شد.

این فستیوال در پنج رده سنی: گروه الف، ۶ تا

۹ سال، گروه ب، ۱۰ تا ۱۳ سال، گروه ج، ۱۴ تا ۱۶ سال، گروه د، ۱۷ تا ۲۰ سال و گروه ه: ۲۱ تا ۲۴ سال برگزار می شود و متقاضیان برای شرکت در این فستیوال لازم است یک قطعه از دوره باروک (باخ، هندل و...)، موومان اول از سونات دوره کلاسیک (هایدن، موتسارت و بتهوون) و یک قطعه از دوره رمانتیک یا مدرن (قرن بیستم) حفظ و به صورت تصویری ضبط کنند و استفاده از رایانه همراه وای پد نیز بلامانع است. لازم به توضیح است که نوازندگان باید با پوشش رسمی و بدال گیری در فیلم ضبط شده مشهود باشند.

متقاضیان شرکت در این فستیوال باید ویدئو ضبط شده را در قالب لوح فشرده (CD) تا ۲۰ آذر ماه به دبیرخانه این فستیوال به نشانی خیابان فاطمی غربی، بعد از خیابان جمنازاده، پلاک ۲۷۰، خانه موسیقی ایران، کدپستی ۱۴۱۶۳۸۱۱ ارسال کنند.

ابرای «مولوی» به تالار فردوسی رسید

ابرای عروسکی «مولوی» به نویسندگی، طراحی و کارگردانی بهروز غریب پور از ۲۲ آبان در تالار فردوسی روی صحنه می رود.

این ابرای که پیش تر در بهمن ۱۳۸۸ و آخرین بار در سال ۱۳۹۸ روی صحنه تالار فردوسی اجرا شده تاکنون در کشورهایی مختلفی چون ایتالیا و امارات متحده عربی هم روی صحنه رفته است. آهنگساز این اپرا بهزاد عبدی است که با رهبری ولادیمیر سیرنکو و اجرای موسیقی ارکستر ناسیونال اوکراین ضبط شده است.

همچنین آواگران این اپرا همایون شجریان در نقش شمس، محمد معتمدی در نقش مولوی و سایر آواگران نیز محمدرضا صادقی، علی خدایی، حسین علیشاپور، ملیحه مرادی، مصطفی محمودی، مهدی امامی، عامر شادمان، مهدی جاور، سجاد پورقناد، زنده یاد اسحاق انور، کیوان فرزین، احسان نصیری، سارا رضازاده، سولماز بدری، فرهاد اسدی، علی نجفی و علی یاری هستند.

ابرای عروسکی مولوی با تهیه کنندگی بنیاد رودکی و گروه تئاتر عروسکی آران از ۲۲ آبان از ساعت ۱۸ در تالار فردوسی روی صحنه می رود.

